

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּוּ וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ב - חלק ז'

קונטרס 337

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דְּכַתִּיב, (דברי הימים א כט) לָךְ יְי' הַגְדוּלָה וְהַגְבוּרָה
וְהַתְּכַאֲרֵת וְגו'. וְכֹלָא הוּא, וְהָכִי שְׁאֲרֵי, וְתִשְׁעָה
אֶתְמַשְׁכֵּן וְתִלְיִין בְּדִיקְנָא, וּמִקְמֵי אֹדְנִין, הָכִי שְׁאֲרֵי,
וְקִיּוּמָא לָא מִתְקִיּוּמִין אֶלָּא בְּאַתְרַּא אַחֲרָא, כְּמָה
דְּאוּקִימְנָא.

וְכַד אֲצַטְרִיךְ עֲלֵמָא לְרַחֲמֵי, אֶתְגַּלְיָא מְזֵלָא קְדִישָׁא.
וְכֹל הַגֵּי תְקוּנִין דְּבְדִיקְנָא יִקְרָא דְזַעִיר אֲנָפִין,
כְּלָהוּ רַחֲמֵי מִשְׁתַּכְּחִי. וְכַד אֲצַטְרִיךְ לְדִינָא, מִתְחַזְיָא
דִּינָא, וְכַדִּין עֲבָדִין נִוְקְמִין לְשִׁנְאִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, לְאִינּוֹן
דְּעַקִּין לְהוּ. (דף רצ"ה ע"ב) כָּל יְקִירוֹ דְּדִיקְנָא, בְּאִינּוֹן
שְׁעָרֵי דְתִלְיִין אִינְהוּ, מִשּׁוּם דְּכֹלָא בְּהָאֵי תִלְיִין.

ספר מאורות הזוהר

ג. יום ל"ג בעומר נרְבֵּה שְׂמֵחָה לְכַבוֹד רַשְׁבַּ"י זי"ע, כִּי הוּא יוֹם הַלּוּלָא דִּילֵיהּ,
וְנוֹדַע שְׂרַצוֹנוֹ הוּא שְׁיִשְׁמְחוּ בְיוֹם זֶה, כִּידוּעַ מִמְעֵשָׁה מִמְהֵרָא הַלּוֹי זֶלְהָהּ, וּמְעֵשִׁים
אַחֲרֵים אֲשֶׁר שְׂמַעְנוּ וְנִדְעָם מִשֵּׁם רַבָּנָן קְדִישֵׁי. וְיֵשׁ מִי שְׁנוּהֵג לַעֲשׂוֹת הַלְמוּד כְּלִיל
ל"ג לְעֹמֵר בִּי עֲשֶׂרָה לְלֹמֵד שְׁבַחֵי רַשְׁבַּ"י הַמְּפָזְרִים בְּזוּהַר וְאֲדָרָא זוּטָא וְהוּא מְנַה יְפָה.
(עבודת הקדש, מורה באצבע (סימן ח' אות כ"ג).

האומרים חידושים של תלמיד חכם, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום
ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים
של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום
כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה
אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כָּל הַגִּי שְׁעָרֵי דְדִיקְנָא דְזַעִיר אַנְפִּין, בְּלָהוּ קְשִׁישִׁין
 תְּקִיפִין, מְשׁוּם דְּכָלְהוּ אַכְפִּיין לְדִינִין, בְּשַׁעְתָּא
 דְּמִזְלָא קְדִישָׁא אֲתַגְלִי. וְכַד בְּעָא לְאַגְחָא קְרַבָּא, בְּהֵא
 דִּיקְנָא אֲתַחְזִי כְּגַבְר תְּקִיָּה, מְאָרִי נִצְחָן קְרַבָּיא. וְכַדִּין
 מְרִיט מָאן דְּמְרִיט, וְאַגְלִישׁ מָאן דְּאַגְלִישׁ.

הַגִּי תְּשַׁעָה תְּקוּנִין, אֲמַרן מִשָּׁה זְמַנָּא תְּנַיִנָּא, בְּשַׁעְתָּא
 דְּאַצְטְרִיד לְאַהֲדָרָא לֹון בְּלָהוּ רַחֲמִין. דְּאַף עַל גַּב
 דְּתַלְיִסָּר תְּקוּנִין לָא אֲמַרן הַשְּׁתָּא, בְּכּוּנָא תְּלִיָּא
 מְלִתָּא, דְּהָא לָא יִיעוּל בְּהַגִּי תְּקוּנִין לְאַדְכָּרָא, אֲלָא
 בְּמִזְלָא אֲתַכְּוּוּן, וְאַדְכָּר לִיה. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר
 יד) וְעַתָּה יְגַדֵּל נָא כַח יי'. מָאן כַּח יי'. הַהוּא דְאַקְרִי

ספר מאורות הזוהר

אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה
 לגביה, וכל שכן כד שראן בגווייה צדיקייא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי
 דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין
 צדיקייא מחדתין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר
 קמיה.

תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום לבי פנחס בן יאיר, שהוא
 בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כשהוא בעולם
 ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים
 אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר

נְפִישׁ, וְלֹא שְׂכִיף. וְדָאֵי קְנִטְוִרִין וְקִינִין
מִתְעָרִין.

שׁוֹכֵף. וְדָאֵי מִתְעוֹרְרִים קְנִטְוִרִים
וְקִינִינֹת.

אֲבָרָ שִׁיר הַשִּׁירִים, וְדָאֵי כּוֹס שֶׁל בְּרֻכָּה
דַּאתִּיהִיב בִּימִנָא, וְאַתְמָסֵר בְּגוּיָה, וְעַל
דָּא כָּל רַחֲמֵי וְכָל חִידוֹ אֲשַׁתְּכַח. וּבְגִין כֶּף פֶּה פֶּל
מְלוּי בְּרַחֲמֵי וּבְחֻדוֹ, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח בְּשִׁאֵר
כָּל שִׁירִין דְּעֵלְמָא הַכִּי. וּבְגִין דָּא מִסְטְרָא
דְּאַבְהֵן אֲתַעֵר שִׁירְתָּא דָּא.

אֲבָרָ שִׁיר הַשִּׁירִים, וְדָאֵי כּוֹס שֶׁל
בְּרֻכָּה שְׁתַּנְתָּ בְּיָמִין וּנְמָסֵר
בְּתוֹכוֹ, וְלִכְּנָן נְמָצְאִים כָּל הָאֵהָבָה
וְכָל הַשְּׂמֻחָה, וְלִכְּנָן כָּל דְּבָרָיו
בְּאֵהָבָה וְחֻדוֹ, וְלֹא נְמָצָא בְּשִׁאֵר
כָּל הַשִּׁירִים שֶׁל הָעוֹלָם כֶּף, וְלִכְּנָן
מִצַּד הָאֲבוֹת הַתְּעוֹרְרָה שִׁירָה זו.
הַיּוֹם שֶׁהִתְגַּלְתָּה הַשִּׁירָה הַזֹּאת,
בְּאוֹתוֹ יוֹם יִרְדֶּה שְׂכִינָה לְאַרְץ,
שְׂכֻתוֹב (מַלְכִים-ח א) וְלֹא יִכְלוּ
הַכֹּהֲנִים לַעֲמֹד לְשֶׁרֶת וְגו'. מַה
הַטַּעַם? מִשּׁוּם כִּי מְלֵא כְבוֹד ה'
אֶת בֵּית ה'. בְּאוֹתוֹ יוֹם מָמַשׁ
הִתְגַּלְתָּה הַתְּשׁוּבָחַת הַזֹּאת, וְאָמַר
אוֹתָהּ שְׁלֵמָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

יּוֹמָא דַּאתְגַּלִּי שִׁירְתָּא דָּא, הֵהוּא יּוֹמָא נַחְתַּת
שְׂכִינְתָּא לְאַרְעָא, דְּכֹתִיב, (מַלְכִים ח א) וְלֹא
יִכְלוּ הַכֹּהֲנִים לַעֲמֹד לְשֶׁרֶת וְגו'. מָאֵי טַעְמָא.
בְּגִין כִּי מְלֵא כְבוֹד יי' אֶת בֵּית יי'. בַּהֵהוּא
יּוֹמָא מִמַּשׁ, אֲתַגְלִיאַת תּוֹשְׁבַחְתָּא (דף קמ"ד ע"א)
דָּא, וְאַמְרָה שְׁלֵמָה בְּרוּחַ קֹדֶשׁ.

הַתְּשׁוּבָחַת הַשִּׁירָה הַזֹּאת הִיא כְּלָל שֶׁל
כָּל הַתּוֹרָה. הַכְּלָל שֶׁל כָּל מַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית. הַכְּלָל שֶׁל סוּד הָאֲבוֹת.
הַכְּלָל שֶׁל גְּלוּת מִצְרַיִם, וְכַשֵּׁיִצְאֹ
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְהַתְּשׁוּבָחַת הַיּוֹם.
הַכְּלָל שֶׁל יו"ד אֲמִירוֹת וְקִיּוּם שֶׁל
הַר סִינַי. וְכַשֵּׁהֲלֹכוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּמִדְבָר, עַד שֶׁנִּכְנסוּ לְאַרְץ וּנְבִנְהָ
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. הַכְּלָל שֶׁל עֲטוּר
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הַעֲלִיּוֹן בְּאֵהָבָה
וְשֻׂמְחָה. הַכְּלָל שֶׁל גְּלוּת יִשְׂרָאֵל
בֵּין הַעַמִּים וְהַגְּאֻלָּה שְׁלֵהֶם.
הַכְּלָל שֶׁל תְּחִיַּת הַמֵּתִים, עַד לַיּוֹם
שֶׁהוּא שַׁבַּת לַה'. מַה שֶּׁהִיא, וּמַה
שֶׁהִיא, וּמַה שֶּׁעֲתִיד לְהֵיוֹת אַחֵר
הַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי, כְּשֶׁתִּהְיֶה שַׁבַּת
לַה', הַכָּל נְמָצָא בְּשִׁיר הַשִּׁירִים.
וְעַל זֶה שְׁנִינוּ, כָּל מִי שֶׁמוֹצִיא
פְּסוּקֵי שֶׁל שִׁיר הַשִּׁירִים וְאָמַר
אוֹתוֹ בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה, הַתּוֹרָה
חֻגְרַת שָׁק, וְעוֹלָה לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא וְאוֹמְרַת לְפָנָיו: עֲשׂוּ אוֹתִי
בְּנִיף צְחוּק בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה. וְדָאֵי
שְׁתוּרָה עוֹלָה וְאוֹמְרַת כֶּף. וְלִכְּנָן
צְרִיף לְשִׁמּוֹר וְלַהֲעֵלוֹת עֲטָרָה עַל

דְּאוֹרֵייתָא דְּשִׁירְתָּא דָּא, אִיהִי כְּלָלָא דְּכָל
תּוֹשְׁבַחְתָּא דְּשִׁירְתָּא דָּא, פְּלָלָא דְּכָל עוֹבְדָא
דְּבְּרֵאשִׁית, פְּלָלָא דְּרֹזָא דְּאַבְהֵן, פְּלָלָא
דְּגְלוּתָא דְּמִצְרַיִם. וְכַד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם.
וְתוֹשְׁבַחְתָּא דִּימָא. פְּלָלָא דְּעֵשׂוֹר אֲמִירָן.
וְקִיּוּמָא דְּהַר סִינַי. וְכַד אֲזַלּוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָרָא,
עַד דְּעָאלוּ לְאַרְעָא, וְאַתְבַּנֵּי בִי מִקְדָּשָׁא. פְּלָלָא
דְּעֵטוּרָא דְּשָׂמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, בְּרַחֲמֵי
וּבְחֻדוֹ. פְּלָלָא דְּגְלוּתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל בִּינֵי
עַמֵּימָא, וּפּוֹרְקָנָא דְּלַהוֹן. פְּלָלָא דְּתַחֲנִית
הַמֵּתִים, עַד יּוֹמָא דְּאִיהִי שַׁבַּת לַיי'. מָאֵי
דְּהוּהָ, וּמָאֵי דְּהוּי, וּמָאֵי דְּזַמִּין לְמַהוּי, לְבַתָּר
בִּיּוֹמָא שְׂבִיעָאָה, כַּד יְהֵא שַׁבַּת לַיי', כְּלָא
אִיהוּ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים.

וְעַל דָּא תְּנִינוּ, כָּל מָאן דְּאַפִּיק פְּסוּקָא דְּשִׁיר
הַשִּׁירִים, וְאָמַר לִיהָ בְּבִי מִשְׁתַּיָּא.
אוֹרֵייתָא אִיהִי חֲגִירַת שָׁק, וְסִלְקָא לְגַבֵּי קְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא, וְאַמְרָה קַמֵּיהָ, עֲבָדוּ לִי בְּנִיף מְחוּף
בְּבִי מִשְׁתַּיָּא. וְדָאֵי אוֹרֵייתָא סִלְקַת וְקַאמְרַת הַכִּי, בְּגִין דָּא אֲצִטְרִיף לְנִטְרָא,

בְּגִין דָּא אֲצִטְרִיף לְנִטְרָא,

וּלְסִלְקָא עֲטָרָא עַל רִישֵׁיהּ דְּבַר נֶשׁ, כָּל מְלָה
וּמְלָה דְּשִׁיר הַשִּׁירִים.

וְאִי תִימָא אַמְאֵי אִיהִי בֵּין הַכְּתוּבִים, הָכִי הוּא
וְדָאֵי, בְּגִין דְּאִיהוּ שִׁיר תּוֹשְׁבַחְתָּא דְּכִנְסַת
יִשְׂרָאֵל, קָא מִתְעַטְרָא לְעֵילָא. וּבְגִין כֵּן, כָּל
תּוֹשְׁבַחַן דְּעֵלְמָא, לֹא סִלְקָא רְעוּתָא לְגַבֵּי
קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, כְּתוֹשְׁבַחְתָּא דָּא.

הָכִי אוֹלִיפְנָא, שִׁיר, חֵד. הַשִּׁירִים, תְּרִין. אֲשֶׁר,
הָא תַּלְתָּ. וְרִזָּא דָּא, דְּאִתְהֵיב כּוּס שֶׁל
בְּרַכָּה וְאִתְנַטִּיל בֵּין יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְכֵלָא
אֲתַעַר לְגַבֵּי מְלַכָּא דְשִׁלְמָא דִּילֵיהּ. וּבְהָאֵי
אִסְתַּלַּק רְעוּתָא לְעֵילָא לְעֵילָא בְּרִזָּא דְאֵין סוּף.
רְתִיכָא קְדִישָׁא הָכָא אֲשַׁתְּכַח. דְּהָא אֲבָהֶן
אֵינוֹן רְתִיכָא, דְּוֹד מְלַכָּא אֲתַחֲבַר עִמְהוֹן,
אֵינוֹן אַרְבַּע רִזָּא דְרְתִיכָא קְדִישָׁא עֲלֵאָה. וּבְגִין
כֵּן, אַרְבַּע תֵּיבִין בְּהָאֵי קָרָא קְדַמָּאָה, רִזָּא
דְרְתִיכָא קְדִישָׁא שְׁלִימָתָא.

הוּוּ רִזָּא דָּא, שִׁיר: דָּא רִזָּא דְדוֹד מְלַכָּא, דְּאִיהוּ
רִזָּא לְסִלְקָא בְּשִׁיר. הַשִּׁירִים: אֵלִין אֲבָהֶן,
רִזָּא דְמִמְנָן רַבְרָבָן, רְתִיכָא שְׁלִימָתָא כְּדָקָא
יָאוּת. אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה: רִזָּא מָאן דְרַכִּיב עַל
רְתִיכָא שְׁלִימָתָא דָּא.

וּבְהָאֵי קָרָא אֲשַׁתְּכַח שְׁלִימוֹ דְרִזָּא, מִן הָעוֹלָם
וְעַד הָעוֹלָם, רִזָּא דְכָל מְהִימְנוּתָא.
וְכֵלָא אִיהוּ רְתִיכָא שְׁלִימָתָא לְמָאן דִּידַע,
וְלְמָאן דְּלֹא אֲתַדַּע, וְלִית מָאן דְּקָאִים לְמַנְדַּע
בֵּיהּ. וְעַל דָּא אֲתַמַּר הָאֵי קָרָא בְּאַרְבַּע תֵּיבִין,
רִזָּא דְרְתִיכָא שְׁלִימָתָא מְכַל סְטְרִין. מְכַפָּאן
וְלְהֵלָאָה, רִזָּא לְחַפְיָמִין אֲתַמְסֵר.

וְתוּ אֵית בֵּיהּ רִזָּא פְּנִימָאָה, דְתַנְיִין, מָאן דְחָמֵי
עֲנִבִין בְּחִלְמֵיהּ, אֵי חִינְרִין אֵינוֹן טְבִין.
אוּכְמִין, בְּזִמְנָן טְבִין, דְלֹא בְזִמְנָן צְרִיכִין
רְחִמֵי. מָאֵי שְׁנָא חִינְרֵי, וּמָאֵי שְׁנָא אוּכְמֵי, וּמָאֵי שְׁנָא

רֵאשׁ הָאָדָם כָּל דְּבַר וְדְבַר שֶׁל שִׁיר
הַשִּׁירִים.

וְאִם תֵּאמַר, לְמָה הוּא בֵּין
הַכְּתוּבִים? - כֵּן זֶה וְדָאֵי, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא שִׁיר תּוֹשְׁבַחְתָּהּ שֶׁל כְּנִסַּת
יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְעַטְרֶת לְמַעְלָה. וְלָכֵן
כָּל הַתּוֹשְׁבַחוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לֹא
מַעֲלוֹת רִצּוֹן לְקְדוּשַׁת בְּרוּךְ-הוּא
כְּמוֹ הַתּוֹשְׁבַחַת הַזֹּאת.

כֵּן לְמַדְנִי: שִׁיר - אֶחָד. הַשִּׁירִים
- שְׁנַיִם. אֲשֶׁר - הָרִי שֶׁלִּשְׁה. וְסוּד
זֶה - שְׁנַתְנָה כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה וְנִטְלַת
בֵּין יְמִין וּשְׂמָאל. וְהַכֵּל מִתְעוֹרֵר
לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. וּבְהֵא עוֹלָה
רִצּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה בְּסוּד הָאֵין
סוּף. כֵּן נִמְצְאוּ מְרַכְבֵּה קְדוּשָׁה,
שֶׁהֵרִי הָאֵבוֹת הֵם הַמְרַכְבֵּה, וְדוֹד
הַמְלַךְ מִתְחַבֵּר עִמָּם, וְהֵם אַרְבַּעַה,
סוּד הַמְרַכְבֵּה הַקְדוּשָׁה הָעֵלְיוֹנָה
(הַכְּמָה בֵּינָה תְּפָאֶרֶת וּמַלְכוּת. אוֹ חֵסֶד וּבְרִיחָה
תְּפָאֶרֶת וּמַלְכוּת). וְלָכֵן אַרְבַּע תְּבוֹת
בְּפִסּוּק הָרֵאשׁוֹן הַזֶּה, סוּד
הַמְרַכְבֵּה הַקְדוּשָׁה הַשְּׁלֵמָה.

עוֹד סוּד זֶה, שִׁיר - זֶה סוּד שֶׁל
דְּוֹד הַמְלַךְ, שֶׁהוּא סוּד לְעֵלוֹת
בְּשִׁיר. הַשִּׁירִים - אֵלוֹ הָאֵבוֹת, סוּד
הַמְמַנִּים הַגְּדוֹלִים, מְרַכְבֵּה שְׁלֵמָה
כְּרָאוּי. אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה - סוּד מִי
שְׂרוּכֵב עַל הַמְרַכְבֵּה הַשְּׁלֵמָה הַזֶּה.
וּבְפִסּוּק הַזֶּה נִמְצְאוּ שְׁלֵמוֹת שֶׁל
הַסוּד מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם,
הַסוּד שֶׁל כָּל הָאֵמוּנוֹת. וְהַכֵּל הוּא
מְרַכְבֵּה שְׁלֵמָה לְמִי שִׂידַע וְלְמִי
שֶׁלֹּא נוֹדַע, וְאֵין מִי שְׁעוֹמֵד לְדַעַת
בּוֹ. וְלָכֵן נֵאמַר הַפִּסּוּק הַזֶּה
בְּאַרְבַּע תְּבוֹת, סוּד הַמְרַכְבֵּה
הַשְּׁלֵמָה מְכַל הַצְּדָדִים. מְכַפָּאן
וְהֵלָאָה נִמְסַר הַסוּד לְחַכְמֵים.

וְעוֹד יֵשׁ בּוֹ סוּד פְּנִימִי, שֶׁשְׁנִינּוּ,
מִי שְׂרוּאָה עֲנִבִים בְּחֵלוֹם, אִם
לְבָנִים - הֵם טוֹבִים. אִם שְׁחָרִים
- בְּזִמְנָם טוֹבִים, שֶׁלֹּא בְּזִמְנָם

וּמָאֵי שְׁנָא בְּזִמְנָן, וּמָאֵי שְׁנָא

צְרִיכִים רַחֲמִים. מֵה שׁוֹנֶה בְּלִבָּנִים, וּמֵה שׁוֹנֶה שְׁחָרִים, וּמֵה שׁוֹנֶה בְּזַמְנָם, וּמֵה שׁוֹנֶה שְׁלֹא בְּזַמְנָם? וְעוֹד שְׁנֵינוּ, אֲכַל אֵת אוֹתָם שְׁחָרִים - מִכְּטַח לֹו שֶׁהוּא בְּן הָעוֹלָם הַבָּא. לָמָּה?

אֲלֵא שְׁנֵינוּ, הָעֵץ שֶׁחֲטָא בּוֹ אָדָם הֵרָאוּ, עֲנָבִים הֵיחָ, שֶׁכְּתוּב (דברים לב) עֲנַבְמוּ עֲנָבֵי רוּשׁ וְאֵלֶּה הֵם עֲנָבִים שְׁחָרִים, מִשּׁוּם שִׁישׁ עֲנָבִים שְׁחָרִים וְיֵשׁ עֲנָבִים לְבָנִים. הַלְּבָנִים טוֹבִים, שֶׁהָרִי הֵם מִצַּד הַחַיִּים. שְׁחָרִים צְרִיכִים רַחֲמִים, שֶׁהָרִי הֵם מִצַּד הַמְּנוּת. בְּזַמְנָם טוֹבִים, מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבְּזַמַּן שֶׁהַלְּבָנִים שׁוֹלְטִים, הַכֹּל מִתְבַּשֵּׂם, שֶׁהָרִי בְּאוֹתוֹ זְמַן הַכֹּל צָרִיךְ תְּקוּן, וְהַכֹּל הוּא יִפֶּה, וְהַכֹּל תְּקוּן אַחַד, שֶׁחָר וּלְבָן. וּבְזַמַּן שֶׁהַלְּבָנִים לֹא שׁוֹלְטִים וְנִרְאִים שְׁחָרִים, יֵשׁ לְדַעַת שֶׁהָרִי בְּדִין הַמְּנוּת עוֹלָה, וְצָרִיךְ רַחֲמִים, שֶׁהָרִי הָעֵץ שָׁבוּ חֲטָא אָדָם הֵרָאוּ וְגַרְם מוֹת לֹו וּלְכָל הָעוֹלָם הוּא רָאָה.

כָּאן יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן, וְאִם מוֹרֵי לֹא כָּאן - לֹא אִמְרוּ. שְׁנֵינוּ שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה הוּא כְּמוֹ הָעוֹלָם שֶׁלְּמַעְלָה, וְהָעוֹלָם שֶׁלְּמַעְלָה - כָּל מֵה שִׁישְׁנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּף זֶה לְמַעְלָה. אִם הַנְּחֹשׁ גָּרַם מוֹת לְאָדָם לְמַטָּה, אִז לָמָּה לְמַעְלָה? אִם תֹּאמְרוּ (עוד) לְאִשָּׁה (למטה), שֶׁבְּגִלְל הַנְּחֹשׁ נִגְרַע הָאוֹר, שֶׁהָרִי לְפַעְמִים הַלְּבָנָה גּוֹרַעַת אוֹרָה וּבְאוֹתוֹ זְמַן הִיא מֵתָה, הַזְּכָר לָמָּה? שָׂאֵם נֹאמַר שֶׁהַלְּבָנָה מֵתָה בְּעֵטְיוֹ שֶׁל נְחֹשׁ בְּגִרְעֵת הָאוֹר, הָרִי שְׁנֵינוּ שֶׁזֶּה לֹא הִיָּה מִשּׁוּם הַנְּחֹשׁ, אֲלֵא שֶׁאִמְרָה הַלְּבָנָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכוּ'. הָרִי לֹא מִשּׁוּם הַנְּחֹשׁ זֶה הִיָּה. וְאִם תֹּאמְרוּ שֶׁבְּעֵלָה כִּף הוּא - חֵס וְחִלִּילָה שֶׁגִּרְעֵוֹת הִיתָה לְמַעְלָה.

חֵס וְחִלִּילָה שֶׁגִּרְעֵוֹת הִיתָה לְמַעְלָה.

דְּלָא בְּזַמְנָן. וְתוּ, תְּגִינָן אֲכַלָּן לְאִינוּן אוֹכְמִי, מוּבְטַח לִיָּה דְּהוּא בְּן עֲלָמָא דְאַתִּי, אֲמַאי.

אֲלֵא תְּגִינָן, אִילָנָא דְחָב בִּיָּה אָדָם קְדַמָּאָה, עֲנָבִין הוּוּ, דְּכְתִיב, (דברים לב) עֲנַבְמוּ עֲנָבֵי רוּשׁ. וְאִלִּין אִינוּן עֲנָבִין אוֹכְמִין, בְּגִין דְּאִית עֲנָבִין אוֹכְמִין, וְאִית עֲנָבִין תְּוֹרִין. תְּוֹרִין טְבִין, דְּהָא מִסְטָר דְּחַיִּי אִינוּן. אוֹכְמִין צְרִיכִין רַחֲמִי, דְּהָא מִסְטָרָא דְּמוֹתָא אִינוּן. בְּזַמְנָן טְבִין, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבְּזַמְנָא דְּתוֹרִי שְׁלִטָן, כֹּלָא אֲתַבְּסָם, דְּהָא בְּהָהוּא זְמַנָּא כֹּלָא אֲצֻטְרִיךְ לְתַקּוּנָא, וְכֹלָא אִיהוּ שְׁפִיר, וְכֹלָא תְּקוּנָא חֲדָא, אוֹכְמָא וְתוֹרָא. וּבְזַמְנָא דְּתוֹרִי לָא שְׁלִטָן, וְאוֹכְמִי אֲתַחְזוּן, לְמִינְדַע דְּהָא בְּדִינָא דְּמוֹתָא סְלִיק, וְאֲצֻטְרִיךְ רַחֲמִי, דְּהָא אִילָנָא דְחָב בִּיָּה אָדָם קְדַמָּאָה, וְגַרְיָם מוֹתָא לִיָּה וּלְכָל עֲלָמָא חֲמָא.

הָבָא אִית לְאִסְתְּכָלָא, וְאִי לָאו דְּמַר הָבָא, לָא אִימָא. תְּגִינָן דְּעֲלָמָא דָּא, אִיהוּ כְּגוּוּנָא דְּעֲלָמָא דְּלַעִילָא, וְעֲלָמָא דְּלַעִילָא כָּל מֵה דְּהוּוּ בְּהָא עֲלָמָא, הָכִי אִיהוּ לְעִילָא, אִי נְחֹשׁ גָּרַם מוֹתָא לְאָדָם לְתַתָּא, לְעִילָא אֲמַאי. (ד) קמ"ד ט"ו ע"א) אִי תִימָא, (עוד) לְאִתְתָּא, (כ"א לְתַתָּא) דְּבְּגִין נְחֹשׁ אֲגִרַע נְהוּרָא, דְּהָא סִיחְרָא גִרַע נְהוּרָא לְזַמְנָן, וּבְהָהוּא זְמַנָּא אִיהִי מִיתַת. דְּכּוּרָא אֲמַאי. דְּאִי נִימָא דְּסִיחְרָא בְּעֵטְיוֹ דְּהָא נְחֹשׁ מִיתַת, בְּגִרְעֵוֹ דְּנְהוּרָא. הָא תְּגִינָן, דְּלָא בְּגִין נְחֹשׁ הוּוּ. אֲלֵא דְּאִמְרָה סִיחְרָא קָמִי קְדַשָּׁא בְּרִיךְ הוּא וְכוּ', הָא לָא הוּוּ בְּגִין נְחֹשׁ. וְאִי תִימָא דְּבְּעֵלָה הָכִי הוּא, חֵס וְשְׁלוּם דְּגִרְעֵוֹ הוּי לְעִילָא.

אֲלֵא כָּל דָּא סְתְרִי אוֹרִייתָא, וְנְחֹשׁ בְּכֹלָא

חֵס וְחִלִּילָה שֶׁגִּרְעֵוֹת הִיתָה לְמַעְלָה. אֲלֵא כָּל זֶה סְתְרִי תוֹרָה, וְהַנְּחֹשׁ תְּקַן בְּכָל גִּרְעֵוֹת. בֹּא וּרְאֵה, וְכִף לְמַדְנֵי, כָּל מֵה שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ

ברוך הוא למעלה ולמטה, הכל הוא בסוד של זכר ונקבה, וכמה דרגות הן למעלה משנות אלו מאלו. ומדרגה עד דרגה סוד של אדם, ואותן דרגות שהן מין אחד, עשה אותן הקדוש ברוך הוא דיוקן של גוף אחד, עד שעולים בסוד של אדם.

ושנינו, ביום השני של מעשה בראשית, שבו נברא גיהנם, נעשה גוף אחד בסוד של אדם, והם איברים ממנים שמתקרבם לאש ומתים, וחוזרים כמקדם. וזה משום שהם התקרבו לנפש הטהרה, והוא אדם הראשון שהתפתה לתוך המשכן בנפש הטהרה לכן מת, והנחש גרם לו מות שהוא התקרב אליו.

ובבב"ר מקום אדם הוא זכר ונקבה, אבל אדם שהוא קדוש עליון, הוא שולט על הכל, זה הנותן מזון וחיים לכל. ולכן בכל מע אור הנחש הקשה. כשטמא את המשכן, נקבתו של אותו אדם מתה כמו שאמר, והזכר מת, ועליו כמקדם. ולכן הכל כמו שלמעלה. אבר אותם ענבים שחרים - מבטח לו שהוא בן העולם הבא, משום שהשמיד ושלט על אותו מקום, (והעבר) והתגבר עליו ושחק אותו, כמו שנגמר (דניאל 1) אכלה ושחקה. פיון שהעברה אותה קלפה קשה, הרי קרב לעולם הבא ואין מי שימחה בידו. ולכן מי שרואה בחלומו אותם ענבים שחרים אוכל ומתדק, מבטח לו וכו'.

כמו כן לא הנה שיר בבית דוד עד שהעברו אותם ענבים שחרים ושלט עליהם, ואז נאמר שיר השירים כמו שנתבאר. ואפלו

אתקין גריעו. תא חזי והכי אוליפנא, כל מה דעבד קדשא ברין הוא עילא ותתא, כלא ברזא דדכר ונוקבא איהו, וכמה דרגין אינון לעילא, משניין אלין מאלין. ומדרגא עד דרגא רזא דאדם, ואינון דרגין דאינון זינא חדא, עבד לון קדשא ברין הוא דיוקנא דחד גופא, עד דסלקין ברזא דאדם.

ותנינו, פיומא תניינא דעובדא דבראשית, דאתברי ביה גיהנם, אתעביד חד גופא ברזא דאדם, ואינון שייפין ממנן דמתקרבין לאשא, ומתין ומהדרן כמלקדמין. ודא בגין דאינון אתקריבו לגבי האי חווא, ואיהו אדם קדמא דאתפתא גו משפנא בהאי חווא, ועל דא מית, וחויא גרים ליה מותא דאיהו קריב ליה.

ובבב"ר אתר אדם דכר ונוקבא איהו, אבל אדם דאיהו קדישא עלאה, איהו שלטא על כלא, דא יהיב מזונא וחיין לכלא. ועם כל דא בכלא מנע נהורא האי חווא תקיפא. בד מסאיב משפנא נוקבא דההוא אדם כדקאמר מיתת, ודכורא מית, וסלקין כמלקדמין. ועל דא כלא כגוונא דלעילא.

אבר אינון ענבין אוכמין, מובטח ליה דהוא בן עלמא דאתי, בגין דשיצי, ושלטי על ההוא אתר, (ב"א ואעבר) ואתגבר עליה, ואדק ליה, כמה דאת אמר (דניאל 1) אכלא ומדקא. פיון דאעבר ההיא קליפה תקיפא, הא אתקרב לגבי עלמא דאתי, ולית מאן דמחי בידיה. ועל דא, מאן דחמי בחלמיה דאינון ענבין אוכמין אכל ומתדק מובטח ליה וכו'.

כגוונא דא, לא הוי שיר בביתא דדוד, עד דאתעברו אינון ענבין אוכמין, ושלטא

עלייהו, וכדין אתמר שיר

השירים, כִּמָּה דַּאתְמַר. וְאֶפִּילוּ בְּאֶתֶר דָּא
אֶקְרִי עֲנָבִים, כִּמָּה דַּאתְ אָמַר (הושע ט) כְּעֲנָבִים
בְּמִדְבָּר וּגְו', וְאֵלִין אֵינּוֹן עֲנָבִים תְּנַוְרִין.

שִׁירְתָּא דָּא אִיהִי מְעֵלְיָא עַל כָּל שְׂאָר שִׁירִין
דְּקִדְמָאִי. כָּל שִׁירִין דְּקִדְמָאִי אָמְרוּ,
לֹא סְלִיקוּ אֶלָּא גו' שִׁירִין דְּמִלְאָכִי עֲלָאִי אֲמַרִי.
וְאִף עַל גַּב דְּהָא אוּקְמוּהָ, אֲבָל כְּתִיב שִׁיר
הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד, שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שִׁיר דְּמִלְאָכִי
עֲלָאִי אֲמַרִי. דְּאֵינּוֹן מַעֲלוֹת וְדַרְגִּין. אֲמַרִי
לְמָאן. לְדָוִד. לְבַקְשָׁא טְרַפָּא וּמְזוֹנָא מִנִּיהָ.

הוּ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, כִּמָּה דַּאתְ אָמַר (תהלים מו) עַל
עֲלָמוֹת שִׁיר. (שִׁיר הַשִּׁירִים א) עַל כֵּן עֲלָמוֹת
אֶהְבִּיב. לְדָוִד, בְּגִין דְּוֹד מְלָכָא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ
מְשַׁבַּח תְּדִיר לְמִלְכָּא עֲלָאָה.

כִּיּוֹן דַּאתָּא שְׁלֵמָה מְלָכָא, אָמַר שִׁיר דְּאִיהוּ
עֲלָאָה לְעֵילָא. דְּרַבְרַבִּי עֲלָמָא עֲלָאִין,
קְאָמְרִי לְגַבִּי מְלָכָא עֲלָאָה, דְּשְׁלָמָא כִּלְאָ
דִּילִיהָ. כִּלְהוּ דְּאֲמַרִי שִׁירְתָּא, לֹא סְלִיקוּ
כִּהְיָא שִׁירְתָּא לוֹמַר, אֶלָּא הֵיא שִׁירְתָּא
דְּמִלְאָכִי עֲלָאִי קְאָמְרִי. בַּר שְׁלֵמָה מְלָכָא,
דְּסָלִיק בִּיהֵיא שִׁירְתָּא לְמָה דְּרַבְרַבִּין עֲלָאִין
עֲמוּדֵי עֲלָמָא קְאָמְרִי. כָּל בְּנֵי עֲלָמָא בְּרִיתִיכִין
תְּתַאֲיוּ, שְׁלֵמָה מְלָכָא בְּרִיתִיכִין עֲלָאִין.

וְאִי תִימָא, מֹשֶׁה דְּסָלִיק בְּדַרְגָּא דְּנִבְוָאָה
וּבְחֻבִּיבוּ לְגַבִּי קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, עַל כָּל
בְּנֵי עֲלָמָא, הֵיא שִׁירְתָּא דְּקְאָמַר בְּרִיתִיכִין
תְּתַאֲיוּ הָוָה, וְלֹא סְלִיק יְתִיר. תָּא חֲזִי, שִׁירְתָּא
דְּקְאָמַר מֹשֶׁה, סְלִיק לְעֵילָא וְלֹא לְתַתָּא. אֲבָל
לֹא אָמַר שִׁירְתָּא כְּשְׁלָמָא מְלָכָא, וְלֹא הָוָה בַּר
נֶשׁ דְּסָלִיק בְּשִׁירְתָּא כְּשְׁלָמָה.

מֹשֶׁה סְלִיק בְּתוֹשְׁבַחֲתִיהָ לְעֵילָא, וְתוֹשְׁבַחֲתָא
דִּילִיהָ הָוָה, לְמִיּהָב תְּשַׁבַּחַן וְהוֹדָאֲן
לְמִלְכָּא עֲלָאָה, דְּשִׁזִּיב לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, וְעַבִּיד

בְּמִקּוּם זֶה נִקְרָא עֲנָבִים, כִּמּוֹ
שְׁנָאֲמַר (הושע ט) כְּעֲנָבִים בְּמִדְבָּר
וּגְו', וְאֵלָּה הֵם עֲנָבִים לְבָנִים.

שִׁירָה זֹאת הִיא מְעֵלָה עַל כָּל שְׂאָר
הַשִּׁירִים שֶׁל הַרְאשׁוֹנִים. כָּל
הַשִּׁירִים שֶׁהַרְאשׁוֹנִים אָמְרוּ, לֹא
עָלוּ אֶלָּא תוֹף הַשִּׁירִים
שֶׁהַמְּלָאכִים הַעֲלִינּוּ אִמְרוּ. וְאִף
עַל גַּב שְׁהַרִי פְּרִשׁוּהָ, אֲבָל כְּתוּב
שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת
- שִׁיר שֶׁהַמְּלָאכִים הַעֲלִינּוּ
אוּמְרִים, שְׁהֵם מַעֲלוֹת וְדַרְגוֹת.
לְמִי אוּמְרִים? לְדָוִד. לְבַקֵּשׁ טְרַף
וּמְזוֹן מִנּוּ.

עוֹד שִׁיר הַמַּעֲלוֹת - כִּמּוֹ שְׁנָאֲמַר
(תהלים מו) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. (שִׁיר א)
עַל כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבִּיב. לְדָוִד -
בְּשִׁבִיל דָּוִד הַמֶּלֶךְ הַעֲלִינּוּ
שֶׁמְשַׁבַּח תְּמִיד אֶת הַמֶּלֶךְ הַעֲלִינּוּ.
כִּיּוֹן שְׂכָא שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ, אָמַר שִׁיר
שֶׁהוּא עֲלִינּוּ לְמַעְלָה, שְׁגָדוּלִי
עוֹלָם עֲלִינּוּ אוּמְרִים לְמֶלֶךְ
הַעֲלִינּוּ שֶׁשְׁלוֹם כָּל שְׁלוֹ. כָּל
הַאוּמְרִים שִׁירָה לֹא עוֹלִים בְּשִׁירָה
זֹאת לוֹמַר, אֶלָּא אוֹתָהּ שִׁירָה
שְׂאוּמְרִים מְלָכִי הַשֶּׁרֶת. פְּרָט
לְמֶלֶךְ שְׁלֵמָה שֶׁעֲלָה בְּשִׁירָה הֵיא
לְמָה שְׁגָדוּלִים עֲלִינּוּ עֲמוּדֵי
עוֹלָם אוּמְרִים. כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם
בְּמַרְכָּבוֹת תְּחַתּוֹנוֹת, וְיִשְׁלֵמָה
הַמֶּלֶךְ בְּמַרְכָּבוֹת עֲלִינוֹת.

וְאִם תֹּאמַר, מֹשֶׁה, שְׁעֵלָה בְּדַרְגַּת
נְבוּאָה וּבְחֻבִּיבוֹת לְקִדּוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, אוֹתָהּ
שִׁירָה שְׂאָמַר בְּמַרְכָּבוֹת תְּחַתּוֹנוֹת
הֵיחָה וְלֹא עָלָה יוֹתֵר - בֵּא וְרָאָה,
הַשִּׁירָה שְׂאָמַר מֹשֶׁה עֲלָתָהּ
לְמַעְלָה וְלֹא לְמַטָּה. אֲבָל לֹא אָמַר
שִׁירָה כְּשְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ, וְלֹא הֵיא
אֲדָם שְׁעֵלָה בְּשִׁירָה כִּמּוֹ שְׁלֵמָה.
מֹשֶׁה עָלָה בְּתִשְׁבַּחְתּוֹ לְמַעְלָה,
וְתִשְׁבַּחְתּוֹ הֵיחָה לְתַת תִּשְׁבַּחְתּוֹ
וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ הַעֲלִינּוּ שֶׁהֲצִיל
אֶת יִשְׂרָאֵל וְעָשָׂה לָהֶם נִסִּים

לֹון נִסִּין וּגְבוּרָאן בְּמִצְרַיִם, וְעַל יַמָּא. אֲבַל דְּוֹד מְלָפָא, וְשְׁלֵמָה בְּרִיה, אֲמָרוּ שִׁירְתָּא (ד' קמ"ח)^ה בְּגוּוֹנָא אַחְרָא. דְּוֹד אֲשֶׁתְּדַל לְאַתְקִנָּא עוֹלְמָתָן, וְלִקְשָׁטָא לֹון בְּמִטְרוֹנִיתָא, לְאַתְחַזָּא מִטְרוֹנִיתָא וְעוֹלְמָתָהָא בְּשִׁפְרוֹ, וְעַל דָּא אֲשֶׁתְּדַל בְּאַיְנוּן שִׁירִין וְתוֹשְׁבַחְתָּן דְּגַבְיֵיהוּ, עַד דְּאַתְקִין וְקָשִׁיט כְּלָהוּ עוֹלְמָתָן וּמִטְרוֹנִיתָא.

וּגְבוּרוֹת בְּמִצְרַיִם וְעַל הַיָּם. אֲבַל דְּוֹד הַמְּלָךְ וְשְׁלֵמָה בְּנוֹ אֲמָרוּ שִׁירָה בְּגוּן אַחֲרֵי. דְּוֹד הַשְּׁתַדְלַל לְתַקֵּן אֶת הָעֲלָמוֹת וּלְקַשֵּׁט אוֹתָם לְגַבְרִיה, שְׁתַּרְאָה הַגְּבִירָה וְעֲלָמוֹתֶיהָ בִּיפִי, וּלְכַן הַשְּׁתַדְלַל בְּאוֹתָם שִׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת שְׁאֵיֵלֵם, עַד שֶׁתֵּקַן וְקָשִׁיט אֶת כָּל הָעֲלָמוֹת וְאֵת הַגְּבִירָה.

בֵּינָן שְׁבָא שְׁלֵמָה, מִצָּא גְבִירָה מְקַשֵּׁטת וְעֲלָמוֹתֶיהָ בִּיפִי, הַשְּׁתַדְלַל לְהַכְנִיסָהּ לְחַתָּן, וְהַכְנִיס הַחַתָּן לְחַפָּה עִם הַגְּבִירָה, וְהַכְנִיס דְּבָרֵי אַהֲבָה בֵּינֵיהֶם כְּדֵי לְחַבְרֵם כְּפִיֵּי אֲחִיד וְלִהְיוֹת שְׁנֵיהֶם בְּשְׁלָמוֹת אַחַת בְּחִבּוּבֹת שְׁלֵמָה. וְלְכַן שְׁלֵמָה עָלָה בְּתִשְׁבַּחַת עֲלִיּוּנָה עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.

מִשָּׁה זָוַג אֶת הַגְּבִירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה לְמַטָּה לְהִיּוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּזוּוּג שְׁלָם בְּתַחְתּוּנִים. שְׁלֵמָה זָוַג אֶת הַגְּבִירָה בְּזוּוּג שְׁלָם לְמַעְלָה, וְהַכְנִיס אֶת הַחַתָּן לְחַפָּה בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחֲרַיִךְ הַכְנִיס אֶת שְׁנֵיהֶם לְעוֹלָם הַזֶּה, וְזָמַנְם בְּשִׁמְחָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא בְּנֵה.

וְאִם תֹּאמַר, אֵיךְ הַכְנִיס מִשָּׁה אֶת הַגְּבִירָה לְבִדְהָ לְעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהִרִי נִרְאָה בְּפִרְוֵי? בֵּא וְרֵאָה, הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זָוַג אוֹתָהּ עִם מִשָּׁה בְּתַחֲלָה, וְהִיא הִיָּתָה כְּלַת מִשָּׁה, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר. בֵּינָן שֶׁהַזְּדוּגָה עִם מִשָּׁה, יִרְדֶּה לְעוֹלָם הַזֶּה בְּזוּוּג שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהַתְּמַקְנָה בְּעוֹלָם הַזֶּה מֵה שְׁלֵא הִיָּתָה מְקַדָּם לָזֶה, וְלְעוֹלָם לֹא הִיָּתָה בְּפִרְוֵי.

אֲבָרְ לֹא הִזָּה אָדָם בְּעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא אָדָם שִׁיכְנִיס אַהֲבָה וְחִבּוּבֹת וְדְבָרֵי זָוּוּג לְמַעְלָה פִּרְט לְשְׁלֵמָה הַמְּלָךְ שֶׁתֵּקַן הַזְּוּוּג

בֵּינָן דְּאַתָּא שְׁלֵמָה, אֲשַׁכַּח לְמִטְרוֹנִיתָא מִתְקַשָּׁטָא, וְעוֹלְמָתָהָא בְּשִׁפְרוֹ, אֲשֶׁתְּדַל לְמִיעַל לָהּ לְגַבֵּי חַתָּן, וְאַעִיל הַחַתָּן לְחוּפָה בְּמִטְרוֹנִיתָא, וְאַעִיל מַלְיָן דְּרַחֲמֵמוּ בֵּינֵיהוּ, בְּגִין לְחַבְרָא לֹון כְּפִדָּא, וְלִמְהוּי תְרוּוּיָהוּ בְּשְׁלִימוֹ חֲדָא בְּחִבּוּבֵי שְׁלִים. וְעַל דָּא שְׁלֵמָה סָלִיק בְּתוֹשְׁבַחַתָּא עַלְאָה, עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

מִשָּׁה, זָוּוּג לְמִטְרוֹנִיתָא בְּהַאי עֲלָמָא לְתַתָּא, לְמַהוּי בְּהַאי עֲלָמָא בְּזוּוּגָא שְׁלִים בְּתַתָּא. שְׁלֵמָה, זָוּוּג לָהּ לְמִטְרוֹנִיתָא בְּזוּוּגָא שְׁלִימָא לְעִילָא, וְאַעִיל הַחַתָּן לְחוּפָה בְּקַדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר עָאל לְתְרוּוּיָהוּ בְּהַאי עֲלָמָא, וְזָמִין לֹון בְּחִדּוּה בְּבֵי מְקַדָּשָׁא דְאִיהוּ בְּנֵה.

וְאִי תִימָא, הִיךְ עֵייל מִשָּׁה לְמִטְרוֹנִיתָא בְּלַחוּדְהָא בְּהַאי עֲלָמָא, דְּהָא אַתְחַזִּי פְרוּוָּדָא. תָּא חַזִּי, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זָוּוּג לָהּ בְּמִשָּׁה בְּקַדְמִיתָא, וְאִיהוּ הוֹוֹת כְּלַת מִשָּׁה, כְּמָה דְאַתְמַר. בֵּינָן דְאַזְדוּגַת בֵּיה בְּמִשָּׁה, נִחַתַת בְּהַאי עֲלָמָא. בְּזוּוּגָא דְהַאי עֲלָמָא, וְאַתְתְּקַנַת בְּהַאי עֲלָמָא, מַה דְלֹא הוֹוֹת מְקַדְמַת דְנָא, וְלְעוֹלָם לֹא הוֹוֹת בְּפִרְוֵי דָא.

אֲבָרְ לֹא הָוָה בְּרַ נֶשׁ בְּעֲלָמָא מִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי אָדָם, דִּיעִיל רַחֲמֵמוּ וְחִבּוּבוּ,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזוהרם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

חשיפה
חדשה
1-800-888-1111

הפרשת בא...
הפרשת בא...
הפרשת בא...

אמנות ימים רחוי עולם הבא
(925) בנספחה
"עורך השבוע" בנספחה

097-9449320 0971 10000 2013

1-800-888-1111
חשיפה
חדשה

1-800-888-1111
חשיפה
חדשה

השבת
פרשת בא
1-800-888-1111

הפרשת בא...
הפרשת בא...
הפרשת בא...

